

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

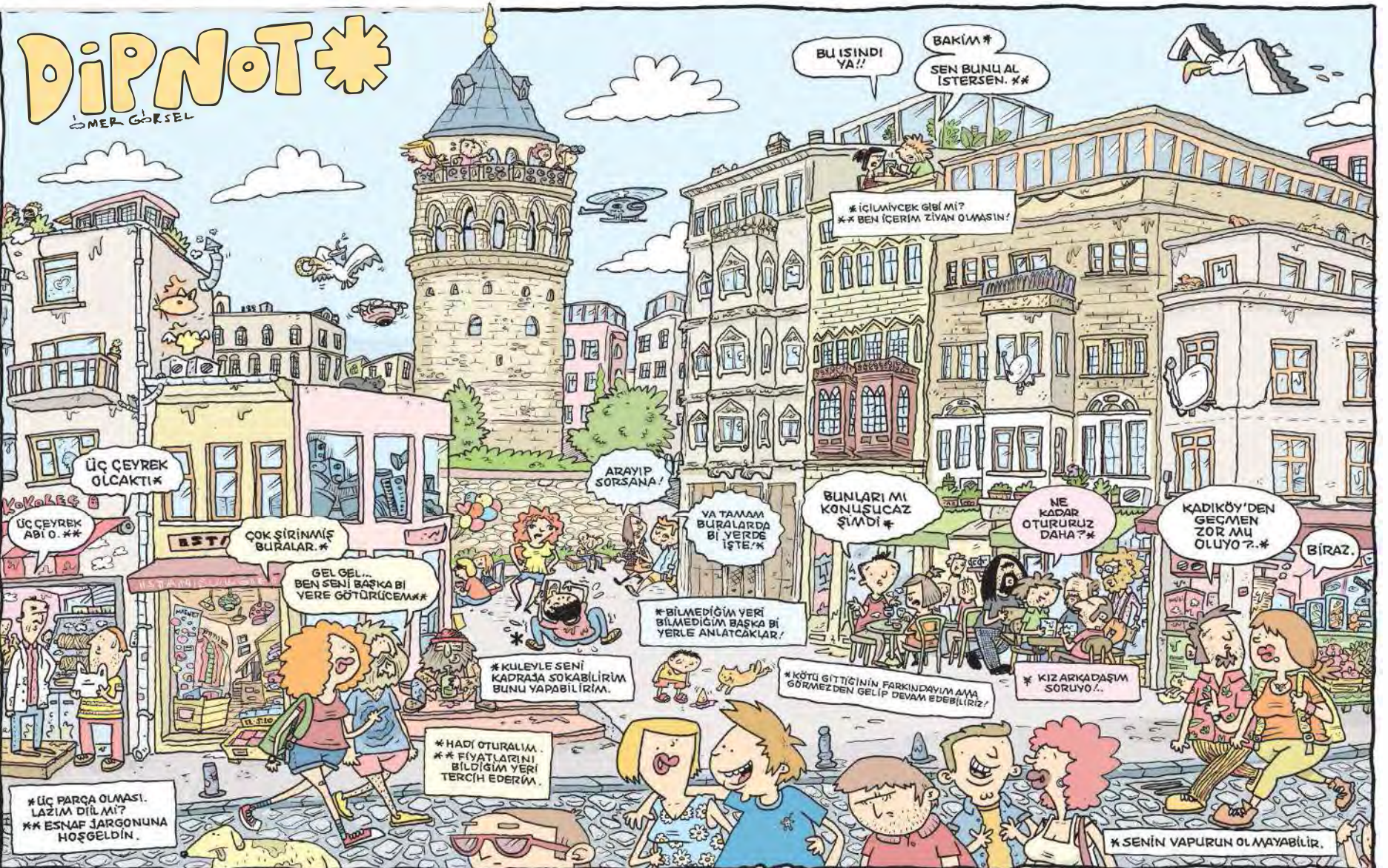
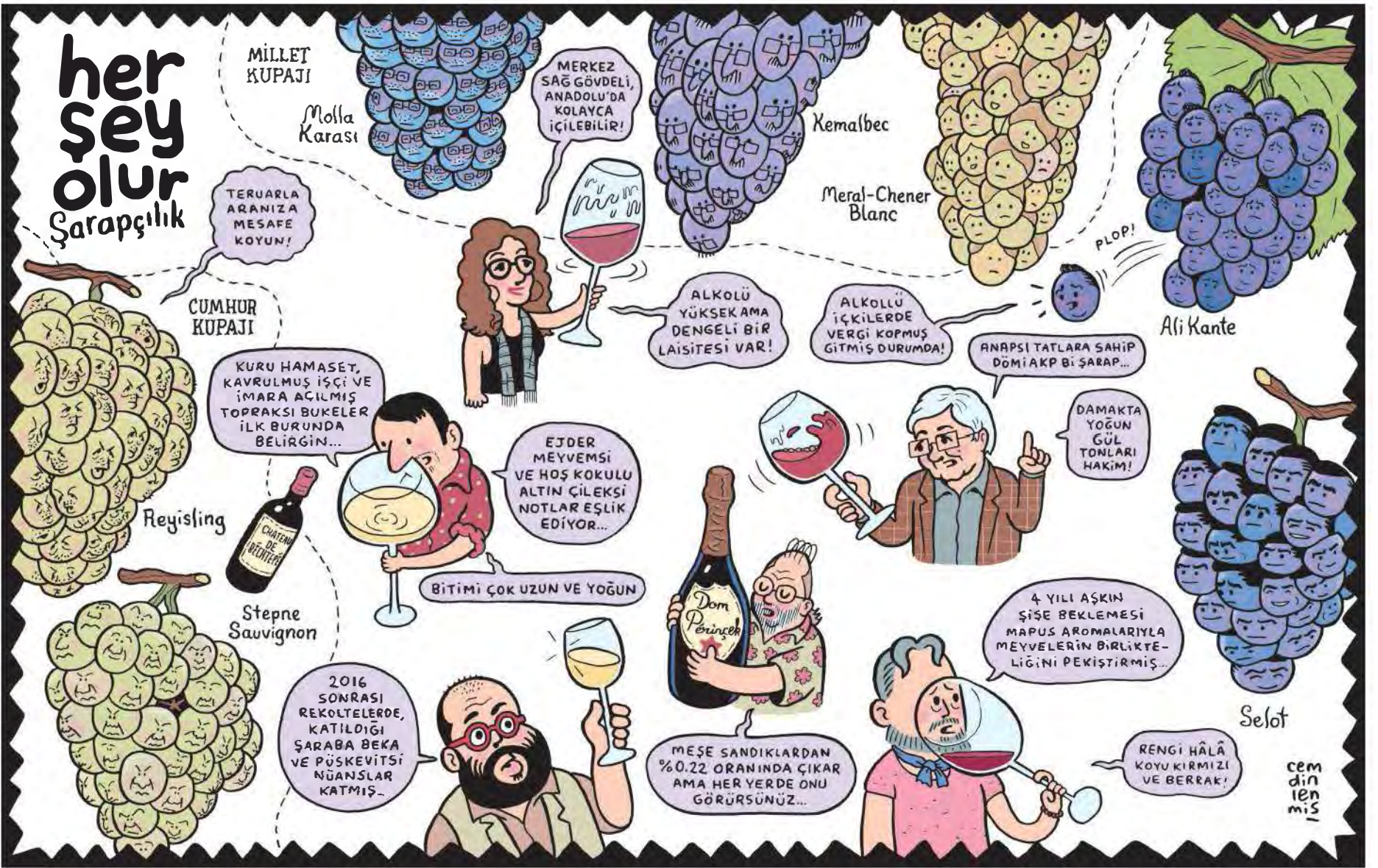
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**2020
YAZ ÖZEL
SAYISI
NO:7**

Engin’e dair haksız öfkemi dizginlemeye karar vermiştim.

Boş plaja önce Engin’in burnu sonra Engin en son da biz girdik, her zamanki gibi. Nereye gideceğimize hep birlikte karar veriyoruz ama nedense her seferinde mekâna Engin’in liderliğinde giriyoruz. Ben, oğlum Can, eşim Aysun,Aysun'un toplu tatil fikrinin mucidi kız kardeşi, ergen irisi çocukları Kaan ve aile grubumuzun burnu Engin... 40 yaşındayım ve evet, bana hiçbir zararı olmayan davranışlara öfkelenebiliyorum. Ama o da 40 yaşında ve hala grubun en önünde olmaya çalışıyor.Aksiyona gösterilen hoşgörü ne zaman reaksiyona da gösterilecek? Bilmiyorum. Bu temelsiz nefretime rağmen Engin beni çok sever. Evimizi taşırken de, Can'ın sünnetinde de benden daha çok koşturdu denebilir. Bu tatilde Engin'e dair haksız öfkemi dizginlemeye karar

vermiştim.

Hay senin hâl ve hareketlerini sikiyim Engin. Görevliye ıslık çaldı. Geceleri otelde bellboy'luk gündüzleri ise yanmış yarı çıplak vücuduyla plajda Hellboy'luk yapan çocuk koşarak yanına gitti. Bu cümleyi günün geri kalanında plaj görevlisine Hellboy diyebilmek için kurdum. Bellboy'luk yaptığı doğru bile değil sadece birkaç kere bavullara yardım ettiğini görmüştüm, bellboy'suz bir otel bizimkisi. Kriteri ne bilmiyorum ama Engin plajdaki en 'doğru' noktayı işaret etti.“Ekip şuraya geçiyoruz.” Hellboy da peşimiz sıra gelerek şemsiyeyi açtı. Engin şemsiyeyi kontrol etti, ayağıyla zemini düzledi.Aylık geliri 25 bin olan Engin'e göre 2 şezlong bize yeter. Her aileye bir şezlong çünkü “yatmaya gelmedik, yüzmeye geldik değil mi gencolar?”

Tatilden beklentim Can ile vakit geçirmek.Ama yıl boyu yüzme kurslarını kendi deyimiyle öttürmüş oğlumun ilgisini çeken tek şey deniz. Bana göre ise dünyanın bu kadar boktan olmasının tek sebebi üçte ikisinin deniz olmasıdır: Esen rüzgâr da, burnuma gelen deniz kokusu da sadece ölümü çağrıştırıyor bana. Midem yosun tutuyor. Konu ne bilmiyorum ama bronz bir yaşlının “Tabi tabi yeni başkan bizim aile dostumuz, toparladı hep buraları...” dediğini duyuyorum.Adamla ne ara tanıştığını anlamadığım Engin “bilmez miyim?” edasıyla dinliyor. Bilmezsin Engin, ilk kez geldin buraya.Yaşlılığıyla konuşuyor. Oğlu Kaan, benmerkezci çıkarımlarla sohbete dahil olmaya çalışıyor.Benim oğlum Can ise Kaan'a hayran hayran bakıyor.“Kaan abi, Kaan abi” diye apartı inleteceği 5 gün için çok sabırsız. Üç farklı nesilden alfa bir arada ve en kötüsü 20 puntolu “Küçükler için Filozoflar” kitap serisiyle ince ince işleyerek büyüttüğüm oğlum onları hayranlıkla izliyor. Aysun Can'ın üstünü çıkartıyor. Can heyecanla *Star Wars* temalı deniz gözlüğünü

takıyor. Güneş kremi mefhumundan habersiz, denize koşmaya hazır:Aysuncum pazarlığa girmiyor, kremi döndüre döndüre detay detay sürüyor. Her hamlede Can'ın bedeni savruluyor, odağını denizde tutamıyor.“Bacanak.” Üstüme alınmam gerektiğini düşünmüş olacak ki omzuma dokunuyor Engin,“coslayalım bir ya, bütün yılın stresini akıtacağım Akdeniz'e. ” Benden gülücük dışında bir şey alamayınca oğluna sarıyor, Kaan'ın tişörtünü çekip çocuğu yere düşürüyor: Üstümüze kumlar sıçratarak güreşiyorlar. Can, güneş kreminin yettiğini, denize girmek istediğini belirtiyor. Sol şezlongun lideri Aysun bunu kabul etmiyor. Bana da gözleriyle tişörtümü çıkarmamı emrediyor. Çıkartıyorum.Vücuduma çarpan ve mayomun beyaz telleri arasında dolanan esinti, birazdan denizin beni yutacağını fısıldıyor.

Herkes hazır olunca coslamaya karar veriyoruz. Ben terliklerimi dalgaların alıp götüremeyeceği ama denize en yakın yere koymaya çalışırken Engin koşarak denize dalyor. Sağ olsun, bir süredir ertelediğim buluşma rızam dışında gerçekleşiyor.Tuzlu suyla çarpışıyorum. Engin'in arkasından “Kaan Abi” dalyor: Bunları gören Can terliklerini fırlatarak koşuyor peşlerinden. Can'ın terliklerini alıp benimkilerin yanına koyuyorum, ne kadar da minicik ayakları.Aysun ve kardeşi de denize giriyor. Denizden korktuğumu bilmesine rağmen beni yalnız bırakıyor Aysun. Hep böyle yapıyor.Yok ya hep yapmıyor. Neyse bunları düşünmenin zamanı değil.

“10 yaşındaki oğlun korkmadan giriyor.Aptal köpekler bile keyifle yüzüyor. Korkacak hiçbir şey yok.“ Gözlerimi kısıp korkusuzca ufka bakıyorum.Ama her zamanki gibi göz kontağını uzun tutamıyorum. Denize her girdiğimde olduğu gibi kafamda o cümle yankılanıyor, bugün burada öleceğim.“Buralar boy” diye bağılıyor Engin. Çok uzakta, kafası nokta gibi olmuş. Keşke öyle kalsa. Kaan Abi babasını yakalamaya çalışıyor. Can yine peşlerinde. Siğ sularda mutluymuşum gibi yapıyorum. Sırt üstü uzanarak geri geri gidiyorum. Can bağılıyor,“baba adaya gidiyoruz hadi!” Yüzme mesafesindeki adayı gösteriyor. Her sahil kasabasının dibine ada koyan coğrafi hareketlerden tiksiniyorum. Bir babanın kredisini en hızlı bitiren cümlelerden birini kuruyorum, siz açılın oğlum ben biraz dinleneceğim.

Can ısrarlı gözlerle bakıyor. Engin ve ergen hareket etmeye başlıyorlar. Onları tercih ediyor. Gayet olgunlukla karşıladığımı belirtmek için “çok yorulma dönünce kumlardan kale yapalım,” diyorum. Duymuyor:Aysun bana

bakıyor. Gözümü kaçıyorum, sırt üstü yüzmeye devam ediyorum. Güneşe bakıyorum. Nefes alıyorum. Huzur... Derken elime bir şey çarpıyor bata çıka düzelmeye çalışıyorum.Ağzım gözüm Akdeniz... Aysunlar düştüğümü gördü mü diye kontrol ediyorum, sorun yok.Yine yalnızlığı köküne kadar hissettiğim bir büyük aile tatili. İstanbul'a dönünce yüzme hocası tutmayı düşünüyorum.

Denizden çıkıp tişörtü üstüme geçirdiğim an bir rahatlık geliyor.Yıllardır istisnasız her etkinlikten, her yabancı mekândan, kreşten, okuldan, akrabalardan, eğlenceden, işten çıkıp eve vardığımda gelen his.Aysun ve Can uyuyunca gelen rahatlama. Belki de bu geri dönüşün hazzını yaşamak için bu gündelik acılara katlanıyorum. Aile şezlongumuza tek başıma uzanıyorum. Plaj kalabalıklaşmış. Hellboy sağa sola koşturuyor, şezlongları diziyor. Pasaklı bir köpek şemsiyelerin arasında dolanıyor. Su, mısır satıcıları bağılıyor. Uyukluyorum. Arkamdaki bir kadının çığlığıyla uyanıyorum,“Ali Sami Yen mi burası? Gidin başka yerde oynayın!” deyip kafasına gelen topu uzaklara fırlatıyor. Çocuklar polemiğe girmeden topu alıp maça devam ediyorlar.Ablacım Ali Sami Yen yıllar önce yıkıldı, o günden beri de her şey kötüye gitti. Plajlar bile endüstriyel futbola teslim olmuş. 2 kişi basılmıyor kimseye. Gereksiz yere çalıma girene hakaretler ediliyor. Riskli pas yok.Adam adama pres. Kum zeminin izin verdiği ölçüde piston futbol taktiği. Tehlikeli derecede esmer bir çocuktan çıkan “Sikerim şahsi oynama!” cümlesi seyirci yasaklı bir maçtaymışız gibi yankılanıyor.Annesi oğlunu uyarıyor. Bu kadının giydiğine mi haşema deniyordu? Haşeması suyla biraz şişmiş, üstündeki Uzak Doğu desenleri deforme olmuş. Haşemanın girdabında kaybolmuşken Aysun dürtüyor, tekele gidiyorlarmış. Bira istemiyorum. Denize bakıyorum, Canlar görünmüyor.Adaya varmışlardır herhalde. Aysun'a öfke doluyum. Böyle olacağı belliydi. Deniz ısrarının anlamı ne? Burada harcanan parayla kaç tane şehir gezilir. Hem çocuğun ufku açılır. Gece yatakta fısıldayarak edeceğimiz kavgaya hazırlanıyorum. Ayrıca ben gelmeyi sen kız kardeşinle ol diye, Can yüzsün diye kabul ettim.Ama kimse beni umursamıyor. Bu da iyi.Aysun cevap verebilecek mi bakalım?

Sıra şezlongun diğer üyesinde. Oğlumu kazanmak için tişörtü tekrar çıkarıyorum. Denizin bittiği yerden başlayarak kumun ıslaklığını kontrol edip optimum nemli noktayı buluyorum. Gören herkesin dibinin düşeceği bir kale inşaatı başlıyor. Pet şişeye deniz suyu doldurup kuma dökerek çamur yapıyorum. Kumları incecikmiş diye öve öve getirdi Engin ama kıvam tutmuyor bir türlü. Neyse Bedri Hoca'nın hep dediği gibi “malzemeden şikayet, yeteneksizliğe delalet.” Bu gazla kaleden vazgeçip hedef büyütüyorum. Aysun'un çantasından, tabletini alıyorum. Tabletten bakarak kumdan Darth Vader'a başlıyorum. Aysun'a lazım olmaz diye tabletin ucuzunu aldığım için pişmanım. Ekranı parlıyor. Takılıp duruyor. Neyse ki kaba şekli tamam. Terlikleri spatula yapıyorum. Kendi terliğimle kabasını, Can'ımın terliğiyle inceleri yapıyorum.Terin suyun içinde kalıp üst düzey bir Darth Vader heykelinin sonuna doğru gelirken ÇAT! Asiler saldırmaya başlıyor, endüstriyel futbolun minik köleleri isabetsiz bir şutla bütün emeklerimi yıkıyorlar.“Ayağınızın ayanını...” Topu alıp denize dikiyorum. Şezlonglardan “Aaay!” sesleri geliyor. Bol bol “cık cık”lar,“sakin birader”ler. Piçlerden biri topun peşine gidiyor, diğeri üstüme üstüme geliyor.Anında görev paylaşımı yapıp adam adama giriyorlar yine. Üstüme gelen kara çocuk heykelin geri kalanını da tekmeliyor,“sikerim kaleni.” Gırtlığından tutup yere yapıştırıyorum. Elimden kurtuluyor. Kaçıyor, kovalıyorum. Denize giriyor, köpek balığı gibi yüzüyor. Peşinden denize giriyorum. Koşarak yetişmeye çalışırken ayağımın altı boşalıyor.Yine Akdeniz'i yutup telaşla geri dönüyorum.

“N'apıyorsanız çocuk bunlar?”

Sese dönüyorum, haşemalı kadın. Haşeması kurumuş, Uzak Doğu desenleri yerine oturmuş. Devam ediyor,“Kumdan kaleniz yıkıldı diye—“ “Kumdan kale mi? Ne kumdan kalesi ya?”

“Neyse ne! Bir çocuğa vuramazsınız ne sebeple olursa—“ “Ya sizden mi öğreneceğim nerede ne yapılacağını?” Can'ın sesi geliyor,“baba!” “Zaten bir top tepmeyi bilirsiniz bir de yıkmayı.”

“Ne yıkması beyefendi? Biz kimiz? Hem ben keyifle izliyordum yaptığınız şeyi, sanat—“ “Ya ne sanatı ancak bebelerinizi salarsınız... Mahvettiniz ülkeyi diyorum bari tatilde rahat bırakın.”

“Biz kimiz ya? Siz, siz, siz. Laflarınızı geri alın yoksa şikayetçi olacağım” diyor ağılamaklı bir sesle. “He yine siz mağdursunuz değil mi?” diye bağıriyorum ve hayatımda hiç demediğim bir şeyi nedense orada ekliyorum, **“Oh kebab!”**

Adaya veda eden isim Engin, hemen kadınla aramıza giriyor, Kaan “Enişte gel!” deyip koluma girerek beni şezlonga götürüyor. 15 yaşında çocusun ya şu tavırlara bak. Uzaktan Engin ile kadının konuşmalarını duyuyorum “siz de haklısınız”lı,“sanatçı adam”lı bir şeyler... “Hayır bir de polis çağıracağım diyor, çağır burada duruyorum, valiy de çağır cumhurbaşkanını da çağır” diye bağıriyorum.Vücudum doğru konumda olmadığı için ister istemez detone oluyorum. Gerçekten polis geliyor. Engin 'memur bey' ile bir şeyler konuşuyor. Ne zaman ben yanlarına gitmeye kalksam “sen şemsiyeye git, ben hallediyorum” diye sesleniyor. Gerçekten de hallediyor, kadın şikayetçi olmaktan vazgeçiyor.Aysun benimle göz teması kurmamaya dikkat ederek tabletteki kumları temizliyor. Can ile Kaan telefondan gülmeme challenge videosu seyrediyor. Bugünümün mimarı kız kardeş, abartılı bir kaygıyla bana bakıyor. Engin ise olay yerinden şemsiyemize doğru diplomatik bir gururla yaklaşıyor. “Denizcim sen niye muhatap oluyorsun? Bunları biliyorsun. Tatile geldik, canını sıktığına değmez.” Yıkılmış Darth Vader ile göz göze geliyoruz.

Ejderhanın Dönüşü

Annemin yazlığında, ilk alındığı
zaman beni inanılmaz mutlu eden
deri kaplı koltuk takımının üçlü
kısımında, deri koltuk takımının
ilk alındığı günleri düşleyerek
yatiyordum. Geniş tasarlanmış
koltuklardı ve eve ilk geldiklerinde
tekli koltuğa bile yatabildiğimi fark
etmiştim. Ergen bir erkek çocuğunun eve
koltuk takımı alınmasına sevinmesi kadar
büyük bir hayal kırıklığı var mı bu dünyada? İyisiyle
kötüsüyle bu dünya, işte bu çocuğa kalacak. Bizler öleceğiz, dünyanın
kırmızı yeşil nektarını bu çocuk yiyecek. Deri koltuğu ellemekten
kendini alamayan, üçlüye, ikiliye ve tekliye tek tek yatan, ailesinin
koltuk takımına kaç para verdiğini çeşitli oyunlarla öğrenmeye çalışan
bu hayalsize, bu yarınsıza kalacak dağların tepesindeki ağaçların
arasından süzülen sis ve ağaç kabuklarının üzerinde toplanan çiğ
taneleri. Üçlü koltuk için babasıyla mücadele etmeyi hayal bile
edemeyen, bütün fantezilerini tekli koltuk üzerinden kuran bu
hevesize, tutkusuza kalacak denizin üzerindeki dalga ve havadaki tuz
kokusu. Ama ne gam... Kollar şuraya, kafam şuracığa, bacaklarımı ise
tam olarak buraya. İşte sığıyorum tek kişilik koltuğa, işte topraklarını
savunurken canımı vermeye
hazır olduğum bir memleket
buldum kendime.

Annemin mutfaktan gelen
sesiyle yazlıkta tamamen
yapışmış olduğum üçlü
koltuğa geri döndüm.
Deri koltukların böyle bir
özellikleri var, yıllar içinde
tecrübe ederek öğrendik.
Çıplak vücudun koltuğa temas ettiği noktalar belli bir süre sonra vücut
sıcaklığına erişiyor, vücut deri koltuğu vücudun yıllar önce kaybettiği
bir parçası zannediyor ve umutsuz bir çabayla vücuda yeniden katmaya
uğraşılıyor. Salgılar salıyor, komutlar gönderiyor, deri koltuğu vücuda
eklemlenmeye ikna etmeye çalışıyor. Hayır vücut! Deri koltuk bizim
bir parçamız olamaz. Korkunç oluruz, toplumda kendimize yer
bulamayız, toplu taşımada sıkıntı çekeriz ve de kapılardan geçemeyiz.
Dikkatlice kopartıyorum kendimi deri koltuğa yapıştığım noktalardan.
Ani hareketlerden kaçınarak ve vücudumun yıllar sonra bulmuşken
tekrardan kaybettiği bir parçasının ardından yaktığı ağıtları duymazdan
gelerek.

Annemin iki bildirimi var.
Birincisi, sakızlı muhallebi
yapmış ve mutlaka sıcakken
yemem gerekiyor. Olumlu.
İkincisi, yazlıktaki dolapları
düzenlerken eski kitaplarımı
bulmuş ve ilgilenirsem kitaplar
sehpanın üzerindeymiş. Yine
olumlu. Akılsız Erman'ın
o yıllarda neyi okuyup da
anlamadığını görmek için elimde muhallebiyle sehpanın başına gittim.
Sehpanın üstü ejderhalarla dolu. Yavru ejderhalar, anne ejderhalar,
alacalı ejderhalar, kanadı kırık uçamayan ejderhalar. Sehpanın
üzerinden, zaten esmeyen sıcak yazlık salonuna ateş püskürten
ejderhalar. Yüzüklerin Efendisi'ni okuduğum sene kapağı ejderhalı ne
kadar kitap bulduysam alıp yazlığa taşımıştım. Bütün yaz ateşli bir
hastalık gibi durmadan, denize gitmeye bile zahmet etmeyerek yattığım
verde nektarin dişleyip iyisini kötüsünden ayırmadan hepsini okudum.
Sonra sokakta bulunduğu kediyi "bakacağım, şampiyon bir hayvan
yapacağım, her şeyiyle ilgileneceğim" diye sözler verip eve taşıdıktan
sonra bütün işi annesine yıkan çocuklar gibi anneme bırakmışım bütün
kitapları. Ejderhalar üzgün, ejderhalar bakımsız. "Kafamı s.keyim ya
en verimsiz çağımda deniz üstünde hareketsiz süzülme varken bunları
mı okumuşum" diye hayıflanarak bir tanesini karıştırmaya başladım.
Öyle mi olmuş, büyülü kılıç mı varmış, büyücü bunlara ihanet mi etmiş
derken yüz sayfaya yakın okudum. Deri koltukta yapıştığım yerden
anneme "nektarin var mı?" diye sordum. Varmış. Olumlu.

... RÜYASINDA YERDEN GÖĞE DOĞRU UZANAN BİR MERDİVEN GÖRDÜ...
MERDİVENİN ÜZERİNDE MELEKLER GÖĞE İNİP ÇIKIYORLARDI...

memo tembelpizer'den:

MEMOSKO'NUN MERDİVENİ

Benim Sinemalarım Senin Sinemaların: Aslan Bacanak

Zeki Alasya ve Metin Akpınar'ın başrolleri, Gölgen Bengü'yle paylaştığı Aslan Bacanak hakkında daha önce yazmıştım.

Zaten niye yazmayayım, boru değil Aslan Bacanak bu. Şimdiye kadar sadece bir kere yazmam kabahat. Hatta en az iki üç haftada bir Aslan Bacanak hakkında yazmam gerekirken 670 haftada sadece iki kere Aslan Bacanak yazdığım için utanıyorum.Ve üstelik tee 346. sayıda yazmışım. Resmen üç yüz küsur haftada bir Aslan Bacanak. Ha ama yazdım mı da ortalık bacanaktan geçilmiyor.Yahu üşenmedim içinde bacanak geçen yazılarımı arattım, Zaten Aslan Bacanak filmini yazdığım 346. sayıyı saymazsak, biri 146. diğeri 245. sayı olmak üzere sadece iki sayıda “bacanak” kelimesini kullanmışım.Ama insan bir başlamaya görsün bir paragrafta on kere bacanak kelimesi kullanıyor.

Ha Aslan Bacanak neden önemli. Bir kere başroldeki Gölgen Bengü yüzünden önemli. Bengü o zamanlar Boğaziçi'nde öğrenci, önceki yıl Suavi Sualp üstadımızın yazdığı Meraklı Köfteci'de oynamış, iki filmde de gayet iyi oynamış ama sonra kayıp. Niye? Çünkü gitmiş Amerika'ya doktora yapmış falan şu anda da New Jersey Teknoloji Enstitüsünde profesör. Akademik olarak da Türkiye'deki rektörlerin yarısının toplamından çok makale yazmış, atıf almış. Gerçi o yüksek bir çıta değil ama en azından sevilen bir hoca olmayı başarmış. Nerede Meraklı Köfteci, nerede Aslan Bacanak, nerede New Jersey Institute of Technology'de Gelişmiş Mühendislik İstatistiği dersi vermek.Yok konuyu dağıtmadım, bu da filmle ilgili.

Bir kere her şeyden önce filmde bacanak yok. Koskoca Umur Bugay hata yapmaz, resmen bir mesaj veriyor. Metin Akpınar, mahallenin dayısı minibüsçü, Zeki Alasya mahalleye taşınan zirzop minibüsçü, Gölgen Bengü'de Akpınar'ın kız kardeşi, Zeki Alasya'nın peşinden koşup stalker'lık yaptığı kız.Yani bir bacanaklık olanağı sağlayacak iki kızkardeş bile yok filmde. Hani filmin evreninde ihtimaller dahilinde bile yer almıyor bir bacanaklık ilişkisi. Üstelik bakın şu yazıda bile 19 kere bacanak kelimesi geçerken filmde bir kere “bacanak,” da denmiyor.

Bildiğiniz gibi Metin Akpınar kahvede kâğıt oynatmayan, tombala çektirmeyen tüm mahallelinin işine karışıp onaylamadığı işler yapanı eşek sudan gelene kadar döven bir kabadayıdır. Hatta tombalacıyı o kadar kötü döver ki, sonraki sahnede Tombalacı Avustralya'ya kaçır. Zeki Alasya ise çöp tenekelerinin içine girip Gölgen Bengü'ye asılan, Metin Akpınar ilişkiye izin vermeyince kızla buluşmak için damlarda gezer. En sonunda Metin Akpınar kardeşini bu zirzopa “verir.”

Ama herifçioğlu, kardeşinin evliliğine onay verirken bile Zeki Alasya'ya meydan dayağı atar.“En az üç çocuk isterim ha!” diye diye tokatlar Zeki'yi. Filmin içinde de zaten her fırsatta dövmüştü. O ara inceden uyuz muydu diye merak etmiyor değilim. Sürekli beraber çalışan insanlar arada birbirine uyuz olur, hıncını almanın bir yolunu bulur.

Ama kendi dinamikleri içinde Aslan Bacanak, mutlu sonla biten bir film. Sevenler kavuşuyor, Gölgen Bengü Sarıyer Taksim minibüsü şoförü Zeki Alasya'yla evleniyor, herkesi evlendirip üç çocuk yapmalarını isteyen Metin Akpınar, milletin sakızına bile karışarak kabadayılığa devam ediyor, mahalleli de ikide bir dayak yediği Metin Akpınar'a aslansın kaplansın diye gaz veriyor.

Gerçek hayatta ise Gölgen Bengü, ister bankacı ister sanayici ister minibüsçü herhangi bir denyoyla evlenip evinin kadını olmak yerine efendi efendi okulunu bitiriyor,Amerika'ya gidiyor, kırk tane makale yazıp dünyaya katkı sağlıyor, profesörlük yapıyor mühendis yetiştiriyor. Bana daha mutlu bir final gibi geldi valla.

Tekrarlar tekrarları tekrarlar

“A New Hope” 1977’de sinema salonlarını vurduğunda ben daha 1 yaşındaydım, o yüzden mevzuya uyanmak ve genel olarak bebek bezinden kurtulup, etrafta dolaşmama daha yıllar vardı. Zaman içinde aslında ilk üçlemenin de bir sürü şeyden etkilendiğini gördüm. Eski vesternler, 2. Dünya Savaşı’nda geçen uçaklı, bombardımanlı filmler, Kurosawa’nın filmleri, samuraylar, sisteki atlılar, bir sürü şey... Aslında hep bildiğimiz bir dönüşüm hikayesiydi Star Wars... Buna “Kahramanın Yolculuğu” deniyor... Kahramanın yola çıkışı ve başladığı yere dönmesiyle oluşan bir döngünün hikayesi .

Daha elimizde 3 adet film vardı. 1997’ye geldiğimizde sahte Türk malı “Star Swar” oyuncakları olan arkadaşlarımıza “Görgüsüze bak sahtesini almış” diyemez, bilakis “Adamda dünyada kimsede olmayan oyuncaktan var, vay anasını” noktasına gelmiştik... İşte bu yıllarda Lucas başkan dedi ki “Ben şu eski üç filmi bi güzel yeni efektlerle düzenleyeyim”... Hah ne olduysa orada başladı zaten. İnsanların gösterime girişinin 20. yılında bu filme hala ilgisi vardı ve beklenen oldu 1999’da ipin ucu kaçmaya başladı. Episode I, II, III derken, SVW artık kendi içinde kendine gönderme yapan bir film haline geldi.

İlk filmler sinema tarihinde başka filmlerden alınan ilhamlar ve esinlenmelerle yapılırken, yeni Star Wars filmleri eski Star Wars filmlerinin bazı sahneleri ya da repliklerini kullana kullana kendi içinde bir Erke Dönergeci gibi kendiliğinden bir şeyler üretmeye başladı.

Artık her şey Star Wars’a kendini anımsatıyordu. Neredeyse Muazzez Ersoy’un “Nostalji” serisi gibi bir şey olmaya başlamıştı. Gelin bu evreninin tekrarlarına bir göz atalım:

O kol kesilir abi...

Neredeyse her filmde bir kol, ısın kılıcını tadacaktır. Bazen bilmemkaç galakside aranan mafya artığı olursunuz, bazen buz gezegenide avcı-

toplayıcı olarak yaşayan Yeti benzeri bir canavar olursunuz, bazen gücün karanlık tarafına geçmiş bir kont olursunuz, bazen kara maskeli bir lord, bazen de köylü amcasının keko yeğeni olursunuz ama ne olursanız olun, o kol gidecek. Işın kılıcı bu çıktı mı saplanması gerekir. (Darth Maul’a da yazık oldu adamı lale gibi ikiye böldüler)

Güç uyanıyorum... Star Wars evreninde “Güç” diye bir kavram var. Aslında bizdeki yaşam ve hayat gibi bir şeye benziyor bence. Her şeyin birbirine bağlı olduğunu anlatan bir düşünce. Bazılarının anası babası “güç”lü doğduğundan kendilerine de bu güç kalıtsal olarak geçiyor. Aslında bildiğin “Bunlar babadan oğula nesil” muhabbeti.

Karanlık taraf

Şimdi güç var dedik, tabii bu güç insanı insandan ötürü sevir. Ama gücün şöyle bir durumu var, biliyorsunuz ki güç bozulma yapar. Zayıf bünyede güç rahat durmaz. Daha gazla güçlenmek ister, daha fazla kontrol ister. İşte Star Wars evrenindeki “Güç” de aynı bu şekilde. Gücün karanlık tarafı var, aydınlık tarafı var. Karanlık taraf daha düzenli, galaksi ve gezegen örgütlerini tamamlamış. Diğerleri ise “Asi”... Yani gücü elinde bulunduran tarafa göre terörist bi nevi... Ben açıkcası mesela Death Star’da çalışan herkesin kötü olduğuna da inanmıyordum ama paso patlattılar.

Duygusal droid yıkama

Star Wars evreninde robotlara “Droid” deniyor. Alım, satım, hırsızlık, çıkma parça işleri filan hep küçük mafya artığı ekipler tarafından yapılıyor. İlk filmdeki Jawa kardeşlerim mesela ekmeğinin peşinde bi aşiret. İkinci el droid alım satımı, yedek parça değiştirme, şasi numarası silme ve robota işkence gibi işler peşindeler (Filmde çocuklar tarafından canlandırıldıklarından yürümeleri öyle bi acayip)... Robotlar ise ayrı acayip. Mesela son üçlemde bir tane isyankar robot vardı, K-2SO (Adı da metrobüs hattı gibi) bu droid kardeşimiz, filmin sonunda kendini feda etti. Film boyunca da insanlara tavır yaptı... Ya bir droid “tavır” yapar mı? Tillaahını yapar. En sevdiğim robot R2D2 ise tavır ve atarın yılmaz bekçisi. C3PO tuhaf el kol hareketleriyle ondan bundan korkan droid olarak Star Wars evrenindeki yerini alıyor. Droid korkar mı? Star Wars’ta korkar.

TATİL MEKÂNLARI

Market

Bir tatil beldesinde, öğlen sıcaklığında bütün kapıları açık bir araba görürsek, bunun büyük marketlerden birine gitmek için kurulan bir planın ilk aşaması olduğunu düşünebiliriz. “Baba ben de geleyim mi?” ısrarıyla zafer kazanmış akılsız bir erkek evlat ve onun çilekeş babası aileyi doyurmak üzere yollara düşüyor olabilir. Yazlık beldelerde gerçek bir alışveriş için arabaya binip 5-10 kilometre yol gitmeniz gerekir. Arabanız ne kadar konforlu olursa olsun, içine ilk bindiğinizde yaşadığınız sıcak hava dalgası, tatilcilere kuşaklar boyunca “yanmak” üzerine ağza alınmayacak ağır laflar ettirmiştir. Direksiyona dokunulamamasına rağmen büyük bir maharetle yollara düşer cefakar baba. Yol boyunca, ısrarcı evladının normalde tepki verilmeyecek hareketleri onu her an büyük bir öfkeye sürükleyebilir. Yazlık

marketlerin önündeki alanda şezlonglar, plastik masa ve sandalyeler, şemsiyeler, mangallar ve bilumum deniz oyuncağıyla dizayn edilmiş korkunç bir cangıl bizleri karşılar. Çoğu pek ilgi çekici değildir, ama kılıfındayken sırta asılabilen “katlanır kamp sandalyesi”nin binlerce dimağı zorladığını düşünüyorum: “Atacaksın arabanın arkasına, çok pratik!” Bu kadar basit, ama niyetlenmeyle alma oranı arasında bu kadar büyük bir uçurumun yaşandığı başka bir eşya olduğunu da sanmıyorum. Marketin içindeki iklimatik hava ise bu zorlu yolculuğun ödülü gibidir. Serin mekanda, ferah yazlık kıyafetleriyle onlarca insan dolanır rafların arasında. Ürünleri, fiyat dengesine göre gözlük üstünden inceleyen yaşlı çiftler, “anneee tuvalet kağıdı indirme girmiş!” diye bağırarak markete gelmenin sevincini üzerine vazife olmayan bir taşkınlıkla gösteren işgüzar çocuklar, güneş gözlüğünü kafasının üzerine alarak pratiklikten kreasyon çıkaran genç evliler arasında dolanmanın, şehir marketlerinde dolanmaktan biraz daha farklı bir hissi vardır. Şehir marketlerinden farklı olarak haşerelerle mücadele hattı daha sağlamdır. Hattı müdafaa (sin-kov) ve sathı müdafaa (esemmat) rafları daha geniş bir yelpazede yazlıkçıları geceye

hazırlar. Cefakar baba ve akılsız oğlu, ellerine verilen listeyi tamamlamaya çalışırken, et ürünlerinin olduğu reyona yanaştıklarında büyük bir hayal kırıklığı yaşıyor. Eğer bayram yaklaşıyorsa, yoğunlaşan yazlık marketlerde bulma ihtimalinizin en düşük olduğu ürün tavuk kanattır. Tavuğun kanatları, gerek ekonomik gerekse mangal lezzeti açısından markete erken intikal eden iş bilir adamlar tarafından hortumlanmıştır. Baba, cevabını bilmesine rağmen yine de soruyor görevliye: “Tavuk kanadınız kalmadı mı?” “Maalesef” diyor görevli. Baba, sanki aralarda bir yerlere kanat sıkışmış gibi dolaba bakmaya devam ediyor. Sabahtan akşama kadar yazlığın balkonunda oturan anneanne çok beğenmiyor, ama hazır köfteler beyaz köpük tabaklarda göz dolduruyor. Akılsız oğlan köfte sever zaten, neden olmasın? Biraz pizola ve riskli olmasına rağmen biraz da külbastı alınabilir. Mermer gibi antrikotlar da var, ama içini hafif pembe bırakın kimse yemiyor, hiç gerek yok şimdi. Baba, et reyonunda işini halledip asıl amacı olan balık reyonuna yöneliyor. Kanat, köfte filan ailesini bu gece için yemlemeye yarayan, çok da umurunda olmayan şeyler aslında. Babanın aklında bir sonraki gün için levrek var. Karaciğerini dinlendirirken ramazan boyunca mahrum kaldığı rakının partneri güzelim levrekler... Cefakar baba, oğlunu otoparkta yeniden cehenneme dönmüş arabaya bindirerek dönüşü geçiyor. Soğuk zincir ürünleri bagaja koymuyor. Araba, bozulmaya yatkın ürünleri acil eve yetiştirmesi gereken bir ambulansa benziyor. Arka koltuktaki torbaların içinde, akılsız oğlanın hemen yanında köfteler, pizzolalar, külbastılar ve yan yatmış dört adet levrek kendi cehennemlerinde yanmaya gidiyorlar. Oğlan, levreklerden birinin gözüne parmağıyla bastırıyor. Geliş yolunda öfkesine hakim olan baba nihayet patlıyor: “Demir yapmasana oğlum, bir daha markete filan gelemezsin benle!” Demir ağılıyor. Hava çok sıcak.

Poliklinik

Doğaya kendini bırakan herkes bir gün elbet yaz yaralarından nasibini alacaktır. Eğer arı sokması, balık ısırması, denizanası yalaması gibi yaralanmalarda, amonyak, çiş, bal gibi ilkel müdahaleler dışında gerçek bir tıbbi yardım istiyorsanız, Küçük Müdahale Uzmanı Pratisyen Doktor Gökhan, anti-alerjik ilaçlarla size kalçadan yaklaşacak. Bu tip dükkân tarzı küçük tıbbi işletmelerde, şehir hastanelerinde vaka sayılmayacak doğa darplarının önemsenmesi ve hatta bir operasyona çevrilmesi normaldir. Sonuçta alınan paranın hakkı verilmelidir. Dr Gökhan, “Derhal bir anti-histaminik vuralım ve sizi burada bir saat kadar müşahade altında tutalım” dediğinde, mayoyla sedyeye uzanmak zorunda kalabilirsiniz. Siz de bu kadar önemli olduğunu bilmiyordunuz, ama tip sahil beldelerinde de olsa tıptır. Bu kadarına gerek var mı, diye düşünürken, Dr Gökhan, “müşahade” kelimesinin hakkını vermek için, “Sonuçta neyin ısırdığını

bilmiyoruz” diye ilave ederek mini direnişinizi kırıyor. Artık beyaz badanalı duvardaki saate, üzerinde “Milupa” yazan bir boy ölçme posterine ve üzerinde “A-ferin” yazan kupa bardağa bakarken sırtınıza yapışan naylonumsu örtü sizi adeta bırakmak istemiyor, çünkü Dr. Gökhan, sizin gibi hastaya haftada bir iki defa denk geliyor. Dikkat ederseniz bütün bu kasaba tipi tıbbi yaklaşımın yanında pos cihazı nasıl da yüksek bir algıyla çalışıyor. Yazlık beldelerde, nadir de olsa bazı durumlar Dr. Gökhan'ın yaklaşımlarını aşabilir, bu durumda arabaya atlayıp belde merkezine gitmeniz gerekebilir. Yaz sıcaklığında sevinç coşkusu büyüktür. Bodrum Mediceenter Hastanesinin koridorlarında, “Şu şeyde oynayan adam değil mi?” diye gösterebileceğiniz bir dizi ünlüsüyle karşılaşabilirsiniz. Belki fotoğraf bile çekilebilirsiniz, ama şimdi olmaz, çünkü kayınpederi kalp krizi mi ne geçirmiş. Büyük geçmiş olsun.

Kuşadası ASKİ

Sahil beldelerinde online erişimin bir şekilde tıkandığı, yazlıkçının bizzat merkezdeki bir kurum binasına gitmek zorunda kaldığı durumlara hâlâ rastlanabiliyor. Kışın su saatleri yanlış mı okunmuş, şimdi fahiş bir rakam mı çıkmış, yan komşu gidip itiraz edince düzeltme mi yapmışlar, “bu resmen eşkıyalık” karşısında bizler de gidip itiraz mı edecektik, işte böyle bir şeyler olmuş, ama her ne olmuşsa bizzat gidip bu işi halletmek gerekiyormuş. Ayaklarımızda terlik, altımızda şort olduğu halde devlet ciddiyetinde belgelerle konuşacaktık. Ben bu tür bir sıcak buluşmayı geçen sene yaşadım. Annem, namuslarının korunması için oğluna silah uzatan Aliye Rona kararlığıyla gönderdi beni Kuşadası ASKİ'ye. Yazlık evin erkeği olarak bu işi halletmem gerekiyordu. İçeri girdiğimde, sabahın erken saatlerinde hazır ettikleri dosyalarını göğüslerine bastırılmış, her hangi yeni bir hataya karşı var güçleriyle direnmeye hazır bir sürü emekli yazlıkçıyla karşılaştım. Tüm dünyadan soyutlanmış, tamamen konsantre yüz ifadeleriyle, savunma puanı düşük olmasına rağmen sayı fazlalığıyla yıkılması güç bir orduya benziyorlardı. İşlerini halletmek için yaşadıkları devasa heyecan karşısında kendi sorunumu tamamen unuttum. Ellerindeki faturalar sanki tüm Kuşadası'nın ortak gideriymiş ve eğer sorun hallolursa bütün beldenin borcu da silinecekmiş gibi duruyordu. Oturacak yer olmasına rağmen ayakta bekleyen bir emekliyi izlemeye başladım. Sırasının gelmesi dışında hayatın diğer tüm verilerine kendini kapatmış gibiydi. Minik dili, biraz sonra görevliyle yapacağı konuşmanın sabırsızlığıyla çıkıp çıkıp dudaklarını ısılatıyordu. Ağzının içinde, “efendim”, “su sahati”, “fatura”, “müteakip” gibi

kelimeler büyük bir sabırsızlıkla gün yüzüne çıkmak için sıralarını bekliyor olmalıydılar. Herhangi bir kurumun hatası karşısında elindeki geniş dekont arşiviyle çok canlar yakabilirdi. Emeklilik sonrası, evraklarla olan tek bağlantısı faturalar seviyesine kadar gerileyen bu adama karşı sıcak hisler beslemeye başladım. O an, oturduğum yerden yüksek sesle, “Erken kalkan yol alır!” ya da “Bugünün işini yarına bırakma!” diye bağırırsam, gelip yanaklarımdan öpecek gibiydi. Vakit geçtikçe sabırsızlığının büyüdüğünü ve özellikle tek bir yere sabitlenerek mırıldanmaya başladığını fark ettim. Kafasını sallayarak, “Olmaz ki canım!” gibi bir şeyler söylüyordu. Onu öfkelenindiren yere baktığımda, kesik kot şortu ve parmak arası terlikleriyle bankoya abanmış 20'li yaşlarda birini gördüm. Diğer sıralar makul ölçülerde ilerlerken onun işi bir türlü bitmiyordu. Bu tip yerlerde işi hiçbir zaman uzun sürmeyen biri olarak, bu insanların bankonun önünde yüklendikleri ayaklarını değiştire değiştire ne tür işler

çevirdiğini hep merak etmişimdir. Kotlu götü biraz izleyince, onun Kuşadası'nın yerlisi bir genç olduğuna ve muhtemelen başkasının işlerini takip ettiğine kanaat getirdim. Gerçekten ayıptı. Hadi bizler neyse de faturalarını daha ilk günden ödeyen, yaz aylarına rağmen sinek kaydı tıraşı ve Cumhuriyet tarihine doğru uzayan kaşlarıyla itiraza gelen bu emekli büyüğümüzü bekletmek, bana kalırsa bir tür adi suçtu. Kotlunun yanındaki banko boşaldığında, aşırı heyecanlı emekli amcanın yerine benim sıramın gelmesine gerçekten üzüldüm. Bir an ona doğru dönerek, “Buyurun siz geçin” dedim, ama tahmin edilebileceği gibi müthiş bir gurur ve nezaketle reddetti. Bankoya yanaşıp göt cebimden çıkardığım faturayı uzatarak meramımı kısaca anlattım. Görevli art arda klavyenin tuşlarına basmaya başladı. Uzun zamandır bu tür kurumlarda her basışın bir işleme denk geldiğine inanmıyorum. Sürekli klavyeye dokunuyordu, yanına geçip ne yaptığına bakma ihtiyacı duyuyordum. Bu kadar basit bir işlem için sanki Word'te bir şeyler yazıyormuş gibi sürekli klavyeyle oynamanın ne anlama geldiğini merak ediyordum: “Dilek Sahil Sitesi 13 numarada oturduğunu söyleyen gözlüklü bir bey geldi. Göt cebinden buruş buruş faturayı çıkarınca, onun nazik, ama dağınık bir tip olduğunu anladım. Ben işini yaparken diğerlerinin aksine hiç konuşmadan saf saf bekledi. Vallahi ne diyeyim, bütün gün kafamı şişiren emekli amcaların yanında bu adam bana çok iyi geldi. İşini hallettim, teşekkür edip ayrıldı. Yalnız ondan sonraki emekli amca felaket birine benziyor, yandık...” Onca tuşa rağmen yine de isim kısa sürdü. Ben daha bankodayken emekli için hesap vaktini müjdeleyen zil çaldı. Mekândan ayrılırken emeklinin, “Şimdi efendim, bu mayıs ayına ait faturadır, yalnız haziran itibarıyan...” diyen sesini duydum. Cezadan kurtulmuş olmanın gönenciyle belde merkezinden ayrılırken, emeklilerimize yazlıkların; bütün faturalar, tadilatla kullanılacak beyaz fayanslar, 100 litreye kadar plastik su depoları, kapı sineklikleri, çekomastik ve hatta karpuz dahil tamamen bedava olması gerektiğini düşünüyordum.

ÖZER AYDOĞAN

YOK BİLADER BOZUK PARAM YOK.

O ZAMAN BURAYA NİYE GELDİN?

NE?

"MİNA KODU - GUMUN LAYIK LARI?"

BEYFENDİ SIRANIZ GELDİ, İLERLER MİSİNİZ?

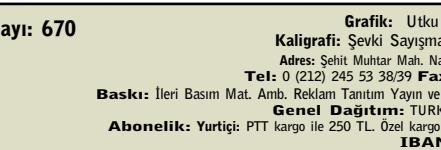
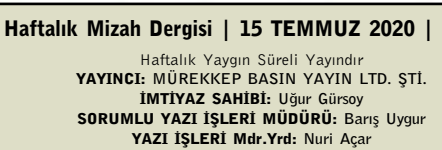
HA?

EVET BEN JOHN RAMBO!
TEK İSTEDİĞİM YEMEĞİMİ
YEYİP YOLUMA GİTMEKTİ, AMA
BENİ BUNA ZORLADILAR!

İŞTE
GELİYOR-
LAR!

HIAAA!

AMMA NANKÖRDÜR İNSANOĞLU; AZAP İÇİNDEYKEN VERDİĞİ SÖZLERİ HEMMEN UNUTUR, BAŞKALARIYLA MUKAYESEYE GİRİŞİR. BUNUN DA AKLINA SENARYO KURSUNDA ALMIŞ YÜRÜMÜŞ ARKADAŞLARIN İNDİRDİKLERİ SÖYLENEEN MEBLAGLAR DÜŞMÜŞ, ZİHİN KAHPECE MUKAYESELER İÇERSİNDE DARMADAĞINDIR. HAYBECİLİK HUMMASININ İLACI YOKTUR Kİ İÇESİN, AMELİYATI YOKTUR Kİ ETTİRESİN HAFİZ

EEE, NOOLDU ENERJİNE? TEK SATIR YOK? GEL BARI YARDIM ET ORTAM, ORADA DOKUNULMAZ OLDUĞUNU MU SANIYOSUN?

GÖNÜLSÜZLÜĞÜNÜ PERDELEMİK İSTEYEN BÜNYENİN SIGINACAĞI Bİ EDİMDİR ISLIK

